

L'altra cara del rock & roll

^%ueda molt i molt lluny aquell mes de desembre de 1977, quan a l'Aliança del Poble Nou de Barcelona es va celebrar el primer festival de *punk* al nostre país. Eren uns quants grups de la ciutat, Basura, Mortimer, French Dogs..., que a poc a poc van anar desapareixent per inanició. Però també hi havia un jove madrileny que ja tothom començava a anomenar «el rey del pollo frito». Era Ramoncín. Aquests dies ha tornat a Barcelona (de fet hi ha vingut moltes vegades a actuar), per participar en el rodatge d'una pel·lícula, *La rossa del bar*, que dirigeix Ventura Pons.

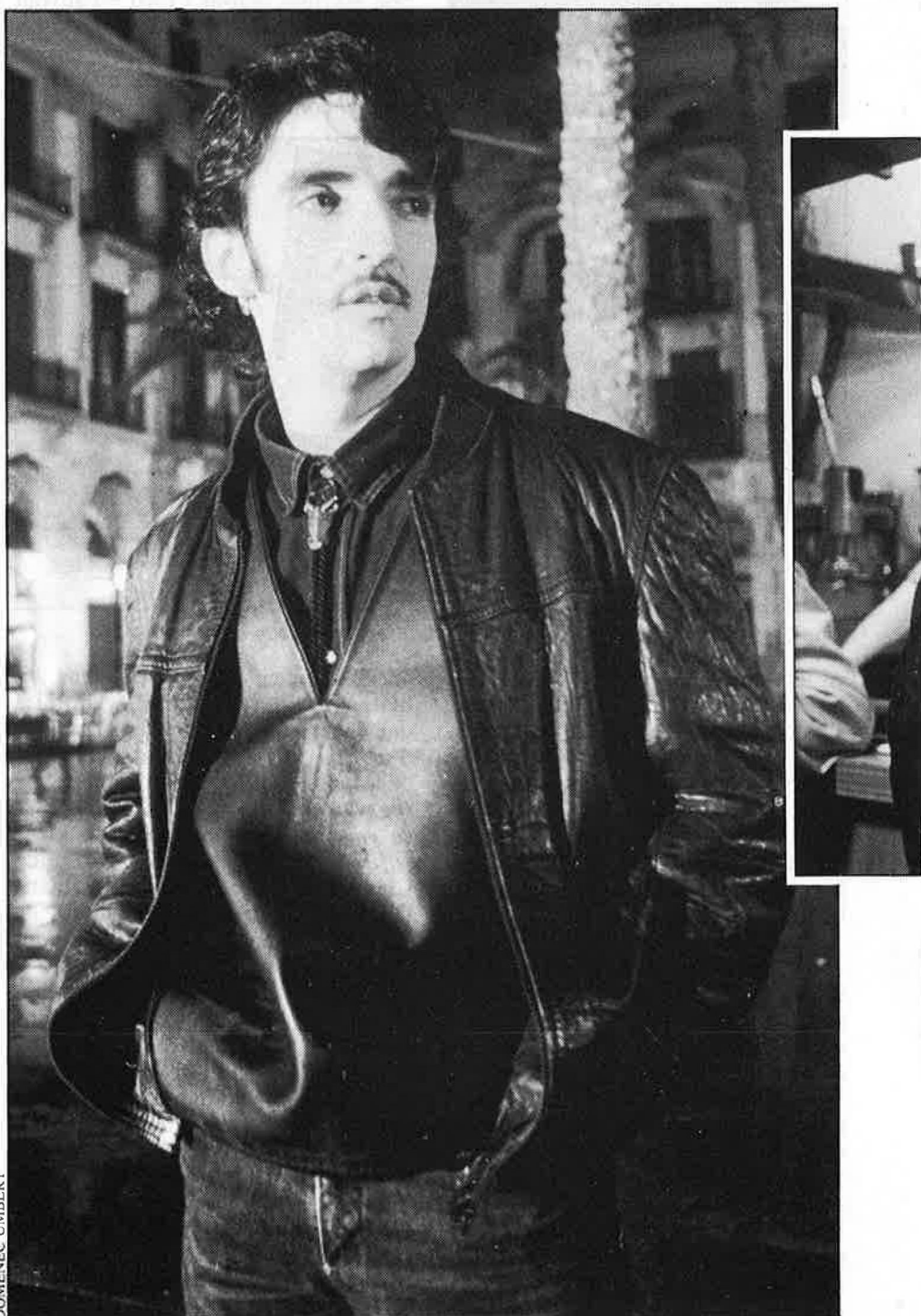
«Ventura Pons ha fet una pel·lícula de personatges, de personatges horteres, de gent de mal gust, és a dir, de gent que fa coses que jo no he fet ni feria mai. Per exemple, el personatge que jo tinc és un ionqui, *gay*, proxeneta i que, amés, té un doberman; i, a mi, cap de les quatre coses no m'han agradat ni m'han interessat en la vida. Aquest paper fa que pugui evitar que la gent em vegi com Ramoncín, que actua fent el seu propi paper, el paper d'ell mateix. No vull fer un cinema on se'm vegi fent el mateix que faig a l'escenari. Per això he canviat d'aspecte físic, encara que la meua forma de parlar s'acosta més al «chuleo» madrileny, al deix de Madrid.»

Però aquesta no és la primera vegada que Ramoncín es posa al davant d'una càmera de cinema, és la quarta. I és que Ramoncín no s'ha limitat mai al rock & roll, a l'escenari. Ha cantat, ha fet obres de teatre (*Crònica indecente de la muerte de un cantor*, l'any 1974), ha escrit articles per a la premsa i ha publicat llibres (*Animal de ojos caídos*, l'any 1979, i una biografia que està a punt de sortir al mercat).

De les quatre pel·lícules que ha fet fins ara, potser aquesta amb Ventura Pons és la més professional. «Me les he preses seriosament totes quatre, i de fet, el resultat final de les pel·lícules mai no se sap. Però en les dues primeres, que vaig fer l'any 81, el segon dia de rodatge ja em vaig adonar que era perfectament inútil qualsevol cosa que fes, perquè els directors eren uns negats i no sabien com gastar els calers. A vegades, en el cinema el problema no és la manca de diners, sinó el fet de no saber com invertir-los. Evidentment, el resultat va ser fatal».

Antic «rey del pollo frito», cantant de distintes tendències, un poc escriptor i un poc actor. Obert a les distintes cultures molt més enllà de la «Villa i Corte», Ramoncín ha estat ara uns dies a Barcelona. Amb ell hem parlat de «movidas» i arrels, d'integració entre distintes maneres de fer, de veure les coses.

Rafael Vallbona

DOMÈNEC UMBERT

Fins 1984 no va tornar a fer una pel·lícula, que es va rodar a França, per cert, i encara no ha estat estrenada aquí. «Entre les dues primeres pel·lícules i aquesta, de l'any 84, em van oferir molts papers, però... ja saps, eren els papers típics de les típiques produccions que es fan en aquest país, és a dir, de la gran majoria de les pel·lícules que es fan aquí i que no m'interessaven gens ni mica».

«L'any 84 vaig fer un film francès que va ser dirigit per Michael Sock, amb guió francès, però rodada en part a l'Estat espanyol i amb en Teo Escamilla com a operador. Aquella va ser una bona pel·lícula, i és cert, encara no s'ha estrenat ací, tot i que fa un any que corre per França».

El rodatge de *La rossa del bar* s'ha dividit en parts, perquè Ramoncín hi

vam trobar tots dos fantàstic. Quan vaig arribar a l'hotel, ja tenia una carta de Ventura i, pocs dies després, vaig rebre el guió, que em va entusiasmar».

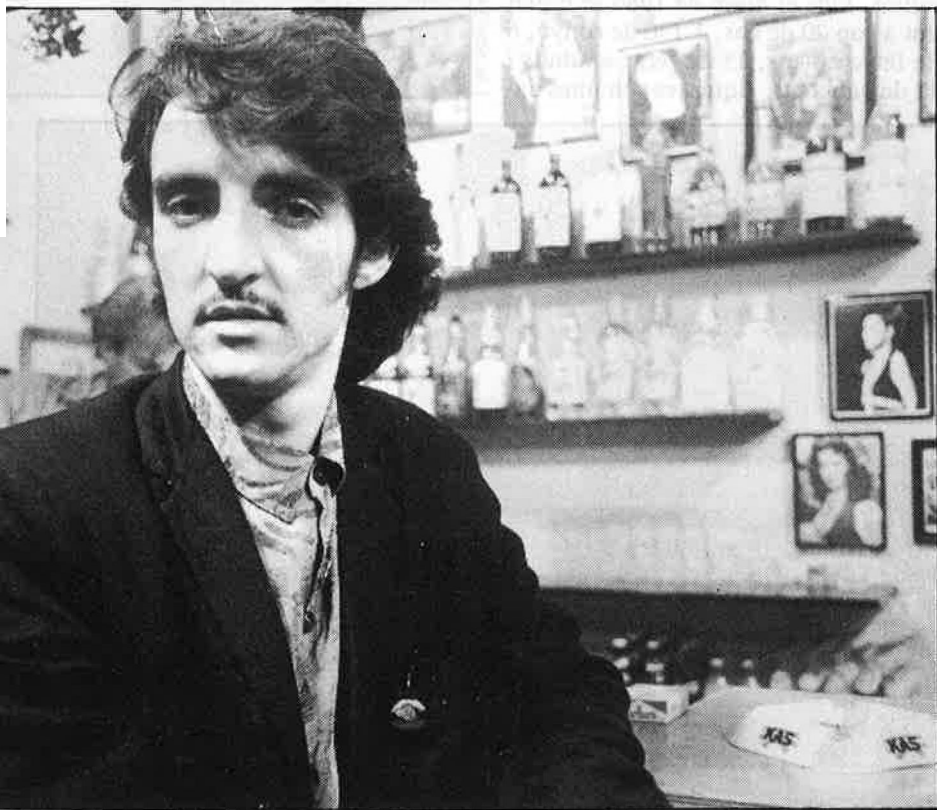
Teatre, música i disc

En acabar el rodatge de *La rossa del bar*, Ramoncín ha tornat immediatament a Madrid, a casa seva, prop de la Puerta del Sol, per acabar d'escriure la música d'una obra de teatre que estrena el dia 29 de març al Centre de Noves Tendències Escèniques del Ministeri de Cultura. No sols en compondrà la música, sinó que la interpretarà en directe fins el mes de juny, que marxarà a Londres per posar-se a gravar el seu setè elapè. Després, vindrà l'estiu, i amb l'estiu, les gires.

d'en Ventura Pons, Ramoncín ha entrat com a membre actiu a participar dins l'ampli aspecte de la cultura catalana. De fet, Ramoncín, que és una persona que sempre ha navegat contracorrent, s'obre més cada dia a totes les cultures, tot just quan la «movida» madrilenya provoca una situació de «proteccionisme» ridícul dels intel·lectuals i els artistes castellans envers el fet del renaixement madrileny. «Les cultures són més grans, més importants i més universals, quan es barregen i s'interrelacionen. Crec que el millor que pot passar a una cultura és mantenir les arrels, però saber trobar el punt de mescla amb les altres, i que, d'aquesta mescla, en surti alguna cosa positiva. Llavors, aquí sóc jo. Amb una actitud estrictament mesetària i tancada, no hauria anat enlloc. Jo tinc una cultura elemental, castellana, perquè sóc d'allà; però sóc universalista, hi crec, en l'universalisme. Bé, de primer, crec en l'uropeisme i, després, en l'universalisme. I en aquest sentit, a mi, venir a Barcelona, a Catalunya, m'encanta. A més que ja conec l'idioma i el parlo una mica i el puc llegir força. Tot això m'enriqueix moltíssim. La cultura catalana és la porta d'Europa, i això no es pot rebutjar. Ningú no ho pot fer.»

Les referències que Ramoncín té de la cultura catalana ho abasten tot en la mesura en què li ho permeten les seves atapeïdes sis o set visites a l'any, sempre per actuar, promoure un disc o ser entrevistat al nostre país.

«L'última avantguarda de l'Estat espanyol va passar ací, a Barcelona entre els anys 74 i 76, i fins el 78. El meu primer gran concert va ser aquell de finals de 1977 a l'Aliança del Poble Nou de Barcelona. Les cases de discos eren aquí. Tothom, fins i tot a Madrid, crec que molt i molt a Madrid, estàvem molt enrotllats amb la Dharma, la Mirasol i tota aquella història. És impossible oblidar que el primer parlament que hi ha a Europa és un parlament on es parla el català. És obvi que aquesta cultura ens ha d'interessar a tots. A mi, m'interessa molt. A més, sempre m'he sentit molt ben tractat ací. M'hi vaig passar un any sencer... fent la mili, és clar. Mira, ara mateix hi ha un xicot, l'Àlex Masllorenç, que ha fet un llibre sobre el Tierno Galván on hi ha un parell de referències meves, respecte a mi, que són vertaderament emocionants. La integració entre cultures és molt important. No sé, no vull limitar-me a fer una sola cosa, en un sol sentit. M'interessa molt ser pertot.»

DOMÈNEC UMBERT

«Amb una actitud estrictament mesetària no hauria anat enlloc.»

pogués participar. Així, en una setmana maratoniana s'han rodats totes les escenes on surt el roquer de Vallecas. No fa ni dos mesos que li havien ofert el paper.

«A mi, ja m'interessava Ventura Pons com a director, d'ençà que vaig veure *Ocana*. És a dir, que quan em va presentar el guió, ja vaig suposar que m'interessaria. I, efectivament, em va agradar. Ventura em va veure primer a Cine-guia i després va venir al concert que vaig fer al pavelló del Joventut de Badalona, a primers de desembre de l'any passat. Allà ja ho

«L'obra es diu *Negro Seco*, i ha estat escrita per Marisa Ares. Guillermo Heras la dirigeix i, sí, l'estrenem el dia 29 de març. Estic quasi acabant-ne la partitura i, alhora, la interpretaré en directe. Quan comenci la meua gira, de cara a l'estiu, hauré de buscar un grup perquè la segueixi fent en directe, perquè no tinc cap intenció d'enllaunar-la, de gravar-la i fer *playback*».

Cultures obertes

Amb la participació a la pel·lícula